

RESSÒ DE LA PARAULA

Els somnis de Mn. Lluís Alonso

Hom es pregunta per què hi ha persones, que avui qualificaríem de «realment positives»; quin secret guarden per mantenir viu aquest bon esperit, que es manifesta sobretot en la relació personal amb els altres i en la força interior per afrontar un treball, sense caure en derrotismes o amargors, malgrat les dificultats.

Són interrogants alimentats per experiències massa freqüents, que, a manera de contrast, com un clarobscur, van en sentit contrari; és a dir, experiències de trobades amb gent cansada, derrotada o acomodada a una vida «de mínims», de compliment anodí, sense creativitat ni il·lusió. Dins l'Església i fora d'àmbits eclesials trobem persones corbades sota el pes del temps: potser van donar tot el que tenien en el passat i ara viuen de la inèrcia; potser solament sobreviuen decebuts a la vista dels resultats obtinguts de vells esforços i il·lusions; potser, senzillament, esperen que siguin uns altres els qui vagin empenyent el carro...

Mn. Lluís Alonso és un sacerdot diocesà, ja jubilat. Però, si només fos per la seva força interior, continuaria

tan actiu com el primer dia del seu ministeri. L'afabilitat que un troba en el seu tracte no consisteix únicament en un ànim constantment alegre, sinó també en una capacitat d'afrontar els problemes presents amb una mirada positiva vers el futur.

Freqüentment, trobem persones que qualifiquem d'«optimistes». Fins i tot som convidats per psicòlegs a ser-ho, a tenir pensaments positius, a mirar el futur amb optimisme... L'optimisme psicològic, tanmateix, pot ser efecte d'un autoengany, d'una fugida de la realitat o d'un esforç voluntarista. El secret de Mn. Lluís Alonso no és exactament això. Al llarg de la seva trajectòria sacerdotal ha estat sempre en contacte, conscientment i per pròpia voluntat, amb el món del sofriment humà, aquest món de la pobresa, de la malaltia o de les famílies trencades. Ningú no podrà detectar en ell un desconeixement o una fugida del món del dolor i la contradicció. Tampoc no podem dir que el seu tarannà sigui conseqüència d'un voluntarisme buit.

El secret de Mn. Lluís s'ha de buscar en altres fonts. Com sempre passa en les coses de l'esperit, no podem descartar una personalitat psicològica predisposada a l'optimisme: al

Mn. Lluís Alonso i el bisbe Agustí Cortés durant la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat, l'any 2008

cap i a la fi és un do de Déu. Però el més decisiu, allò que configura la seva personalitat, és l'horitzó de l'esperança, obert en ell constantment pel seu esperit sacerdotal. Aquell do que es revifa constantment, a la manera d'una brasa que torna un cop i un altre a fer flama i a escalfar per l'efecte d'un renovat alè (cf. 2Tm 1,6). És el do o carisma que es comunica per la imposició de les mans,

val a dir, l'ordenació sacerdotal i que permanentment és exposat a l'alè de l'Esperit.

Aquesta exposició constant al vent de l'Esperit mitjançant l'oració fa somniar. Els somnis denoten els desitjos i els desitjos defineixen i conformen la persona. Allò de «digues-me quins són els teus somnis i et diré qui ets», val per a tots i val especialment per als sacerdots. Les il·lusions i els somnis de Mn. Lluís, fixats en la tasca de Càritas, en la Residència d'ancians, en el coneixement, el tracte proper i l'atenció a les persones concretes, en el servei litúrgic i sacramental, són una fotografia de la seva ànima sacerdotal.

En la mesura en què institucions que es van crear per servir, persones que abans van ser capdavanteres i referents socials, ideologies que van arrossegar energies i il·lusions, i avui deceben i deixen buits profunds, necessitem rostres concrets al nostre costat, que animin a continuar vivint. Satisfer aquesta necessitat, potser serà una de les grans tasques que haurà de realitzar avui el sacerdot.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

No, no va ser endebades

Un noi que ronda els vint anys ha acabat la formació professional no sense dificultats, amb força esforç personal, ben acompanyat pels seus diversos tutors i professors i, també, amb una bona col·laboració dels pares. Ara és a Londres per perfeccionar l'anglès i, alhora, té una feina relacionada amb allò que ha estudiat. Els pares resten sols a casa, però la relació amb el fill és freqüent gràcies als recursos que ofereixen les noves tecnologies. El *whatsapp* els manté al dia i l'*skype* els facilita visualment la comunicació directa. En

una de les darreres trobades informàtiques, quan eren a punt d'acabar la conversa, el noi els va dir: «Pares, us trobo a faltar i prego per vosaltres!»

El noi ha estat educat i s'ha anat fent gran en un entorn cristià proper. La família ha vetllat aquesta dimensió de la vida i ha buscat les col·laboracions necessàries per ajudar-lo a créixer en la fe fins al moment que, amb altres independències en els diversos aspectes vitals, ha arribat també la independència espiritual, bo i que el noi ha seguit, amb bona voluntat, el camí que inicià a la

família. El pare recorda com pregava amb ell a la nit, abans d'anar a dormir, com participaven en família a l'eucaristia dominical, com conversaven sobre el tema quan presentava alguna inquietud o dubte.

Val a dir que el testimoni del pare i la mare, el seu esperit de servei i de compromís envers les persones i la societat han estat també un bon complement. I la gràcia de Déu que actua.

Molts pares cristians segueixen el mateix procés: han sembrat la llavor de la fe, l'han vetllat i treballat, han pregat i donat testimoni... però la lla-

vor no acaba de fructificar o el creixement en sembla feble. Tot és en mans de Déu! La feina feta no és endebades. La llavor sembrada i el testimoni dels pares resten, sempre, en el cor i en la memòria dels fills. L'acció de Déu en les persones escapa a les nostres presses i a la recerca de resultats immediats. Convé saber esperar que es faci la voluntat divina i pregar confiadament. «No són res ni el qui planta ni el qui rega; només compta Déu que fa créixer» (1Co 3,7).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Los sueños de Mn. Lluís Alonso

U no se pregunta por qué hay personas, que hoy calificaríamos de «realmente positivas»; qué secreto guardan para mantener vivo ese buen espíritu, que se manifiesta sobre todo en la relación personal con los demás y en la fuerza interior para afrontar un trabajo, sin caer en derrotismos o amarguras, a pesar de las dificultades.

Son interrogantes alimentados por experiencias demasiado frecuentes, que, a manera de contraste, como un claroscuro, van en sentido contrario; es decir, experiencias de encuentros con gente cansada, derrotada o acomodada a una vida «de mínimos», de cumplimiento anodino, sin creatividad ni ilusión. Dentro de la Iglesia y fuera de ámbitos eclesiales hallamos personas encorvadas bajo el peso del tiempo: quizá dieron todo lo que tenían en el pasado y ahora viven de la inercia; quizá sólo sobreviven decepcionados a la vista de los resultados obtenidos de viejos esfuerzos e ilusiones; quizá, sencillamente, esperan que sean otros quienes vayan empujando el carro...

Mn. Lluís Alonso es un sacerdote diocesano, ya jubilado. Pero, si sólo fuera por su fuerza interior, seguiría tan activo como el primer día de su ministerio. La afabilidad que uno halla en su trato no consiste únicamente en un ánimo constantemente alegre, sino también en una capacidad de afrontar los problemas presentes con una mirada positiva hacia el futuro.

Con frecuencia encontramos personas que calificamos de «optimistas». Hasta somos invitados por psicólogos a serlo, a tener pensamientos positivos, a mirar el futuro con optimismo... El optimismo psicológico, sin embargo, puede ser efecto de un autoengaño, de una huida de la realidad o de un esfuerzo voluntarista. El secreto de Mn. Lluís Alonso no es exactamente eso. A lo largo de su trayectoria sacerdotal ha estado siempre en contacto, conscientemente y por propia voluntad, con el mundo del sufrimiento humano, ese mundo de la pobreza, de la enfermedad o de las familias rotas. Nadie podrá detectar en él un desconocimiento o una huida del mundo del dolor y la contradicción. Tampoco podemos decir que su talante sea consecuencia de un voluntarismo vacío.

El secreto de Mn. Lluís se ha de buscar en otras fuentes. Como siempre ocurre en las cosas del espíritu, no podemos descartar una personalidad psicológica predispuesta al optimismo: al fin y al cabo es un don de Dios. Pero lo más decisivo, aquello que configura su personalidad, es el horizonte de la esperanza, abierto en él constantemente por su espíritu sacerdotal. Aquel don que se reaviva constantemente, a la manera de una brasa que vuelve una y otra vez a dar llama y calor por el efecto de un renovado soplo (cf. *2Tim 1,6*). Es el don o carisma que se comunica por la imposición de las manos, es decir, la ordenación sacerdotal y que permanentemente es expuesto al aliento del Espíritu.

Esta exposición constante al viento del Espíritu mediante la oración hace soñar. Los sueños denotan los deseos y los deseos definen y conforman la persona. Aquello de «dime cuáles son tus sueños y te diré quién eres», vale para todos y vale especialmente para los sacerdotes. Las ilusiones y los sueños de Mn. Lluís, fijados en la tarea de Cáritas, en la Residencia de ancianos, en el conocimiento, el trato cercano y la atención a las personas concretas, en el servicio litúrgico y sacramental, son una fotografía de su alma sacerdotal.

En la misma medida en que instituciones que se crearon para servir, personas que antes fueron líderes y referentes sociales, ideologías que arrastraron energías e ilusiones, hoy decepcionan y dejan vacíos profundos, necesitamos rostros concretos a nuestro lado, que animen a seguir viviendo. Satisfacer esta necesidad, quizá sea una de las grandes tareas que haya de realizar hoy el sacerdote.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Per una fe més viva. S'arriba a la X edició de les Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu de Llobregat, per als arxiprestats de Bruguers, Sant Boi de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts i Montserrat. Seran els dies 23, 24, 25 i 26 de novembre, a l'auditori de la Casa de l'Església, sota el lema «Per una fe més viva». Es compartirà amb les intervencions de Víqui Molins, stj, Javier Velasco, Bernabé Dalmau, osb, i Mn. Francesc Romeu, que ens acostaran a la figura de santa Teresa, a l'Any de la Misericòrdia, i al panorama

VIDA DIOCESANA

de l'Església actual, 50 anys després del Concili Vaticà II i amb el papa Francesc.

Trobada per a voluntaris visitadors de malalts. 21 de novembre, de les 10 a les 13.45 h a la Casa de l'Església. Amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada que s'està celebrant fins al 2 de febrer de 2016, la Delegació de Pastoral de la Salut ha considerat oportú dedicar aquesta jornada a conèixer i valorar la tasca dels religiosos i religioses en l'atenció als malalts. A més del bisbe Agustí Cortés i del delegat, Mn. Xavier Sobrevia, intervindran la Sra. Rosa Boixareu, doctora en teologia i professora a l'ISCREB i a l'Escola Universitària d'Infermeria de la URL, El P. Heliodoro Delgado, de l'orde Hospitalària de Sant Camil, de Sant Pere de Ribes, i la Gna. Esperanza Iglesia, germaneta dels Ancians Desemparats, de Sant Just Desvern.

Visita del bisbe Agustí al Consorci del Parc de Collserola. Va tenir lloc dimarts 27 d'octubre, al matí. El bisbe Agustí va ser re-

but pel vicepresident executiu i alcalde de Sant Just Desvern, Sr. Josep Perpinyà, i pel director gerent, Marià Martí, en una visita de cortesia per tal de conèixer millor la tasca del Consorci i les característiques del Parc. Hi ha cinc poblacions de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, una part del terme municipal de les quals fa part del Parc Natural de la Serra de Collserola: El Papiol, Molins, Sant Feliu de Llobregat, Sant Just Desvern i Esplugues de Llobregat, amb algunes ermites i espais de culte o de significat religiós repartides pel territori del Parc.

Inauguració del nou orgue de Capellades. El proper diumenge 22 de novembre a la parròquia

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Home i dona (I)

La catequesi d'avui està dedicada a un aspecte central del tema de la família: el del gran do que Déu ha fet a la humanitat amb la creació de l'home i de la dona i amb el sacrament del matrimoni.

Comencem amb un breu comentari sobre el primer relat de la creació, en el Llibre del Gènesi.

Aquí llegim que Déu, després d'haver creat l'univers i tots els éssers vius, va crear l'obra mestra, o sigui l'ésser humà, que va fer a la seva imatge: «El va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona» (*Gn 1,27*), així ho diu el Llibre del Gènesi.

I com tots sabem, la diferència sexual és present en moltes formes de vida, en la llarga escala dels éssers vius. Però només l'home i la dona porten en ells mateixos la imatge i la semblança de Déu: el text bíblic ho repeteix tres vegades en dos versets (26-

27): l'home i la dona són imatge i semblança de Déu. Això ens diu que no és únicament l'home qui pren en ell la imatge de Déu, no és únicament la dona qui pren en ella la imatge de Déu, sinó que l'home i la dona, com a parella, són imatge de Déu. La diferència entre l'home i la dona no és per la contraproposició, o per la subordinació, sinó per la comunió i la generació, sempre a imatge i semblança de Déu.

La cultura moderna i contemporània ha obert nous espais, noves llibertats i noves profunditats per a l'enriquiment de la comprensió d'aquesta diferència. Però ha introduït també molts dubtes i molt d'escepticisme.

El vincle del matrimoni i de la família és un assumpte seriós, ho és per a tots, no sols per als creients.

(Dimecres, 15 d'abril de 2015.)

Espai Vicaria Judicial

de Santa Maria el bisbe Agustí beneirà el nou orgue, donat per Montserrat Freixas i Vivó, en el marc de la celebració de l'eucaristia a les 11.15 h. Per la tarda a les 18 h hi haurà el concert inaugural a càrrec del mestre Jordi Figueras i amb la participació de Josep Freixas i Josep Xaubet.

Conferència sobre el papa Francesc a la Federació Obrera de Molins. 17 de novembre, a les 20 h. Organitzada per les parròquies de Molins de Rei, tindrà lloc a la sala d'actes de la Federació Obrera. El títol de la conferència serà «Francesc, un papa diferent», i anirà a càrrec de Francesc Romeu, capellà i periodista. Després de la xerrada hi haurà espai de diàleg.

Curs de l'ISCREB a Sant Boi de Llobregat. Assignatura: Teologia espiritual (4ECTS). Professor: Mn. Joan Peñafiel. Dates: dilluns 21 de desembre i de l'11 de gener al 21 de març, que serà l'examen, de les 19 a les 21.30 h. Sala d'actes del «Benito Menni» (Germanes Hospitalàries), Dr. Antoni Pujades 36. Informació i preinscripció telefònica: t. 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) - t. 936 305 702 (de 19 a 20 h).

Fe d'errates. Al *Full Domini- cal* de la setmana passada, a l'entrevista als pares de Jordi Mondragon Bricullé, es deia que ell és seminarista del Prat de Llobregat. En realitat, Jordi Mondragon col·labora pastoralment amb la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

En cada diòcesi, el jutge de primera instància és el bisbe diocesà, que pot exercir aquesta potestat en primera persona o, habitualment, mitjançant altres clergues.

De fet, el bisbe nomena un vicari judicial i altres jutges diocesans que amb potestat ordinària judiquen normalment les causes judicials que arriben al tribunal eclesial, presentades per qualsevol persona de la diòcesi, quan aquestes considerin que són lesionats els seus drets eclesials. Majoritàriament les accions es donen en el camp dels processos judicials de nul·litat de matrimoni.

El tribunal eclesial està format per:

- Vicari Judicial:* Dr. Albert Sols i Lúcia (al centre)
- Promotor de Justícia i Defensor del Vincle:* Mn. Rafael Sánchez Núñez, DP (a la dreta)
- Jutges diocesans:* Mn. Antoni Fernández i García i Mn. Armand Carbonell i Bergès
- Notari:* Mn. Joan Manel Serra
- Notari-secretari:* Mn. Joan Lluís Salas Valle, DP (a l'esquerra)

«L'Any Sant extraordinari que el papa Francesc ha ofert a l'Església, un Jubileu dedicat a la Divina Misericòrdia que començarà el proper dia 8 de desembre, solemnitat de la Immaculada Concepció, ens interpel·la a la vida de cadascun dels cristians, també a les estructures i institucions eclesials. La funció judicial que encarnen, per norma canònica, els nostres bisbes amb els seus tribunals diocesans propis, ara més que mai, ha de reflectir aquest desig universal del Bisbe de Roma. Traduir aquesta funció, no en l'ostentació d'un poder impositiu, sinó en un esperit de servei. A la nostra Vicaria Judicial des que es va constituir, ara fa tres

anys, acudeixen persones demanant bàsicament ser escoltades, ser acompanyades amb la màxima comprensió en el seu dolor moral davant un fracàs matrimonial. Esperem dels que treballem en aquest àmbit pastoral diocesà, una lectura jurídica del seu conflicte de parella i, alhora, oferir alguna via per intentar trobar-hi una solució humana i cristiana (c. 1676). A semblança de l'àmbit de la medicina —veure el malalt i no pas les malalties—, els que exercim aquesta específica tasca de la justícia eclesial, veiem principalment amb mirada de misericòrdia a la persona deprimida per un concret dolor moral que li impedeix aconseguir pau amb ella mateixa.»

AGENDA

Cloenda de l'estada vocacional a Piera-Capellades. Dissabte 21, jornada de cloenda a Piera. 17 h, recés vocacional predicat pel bisbe Agustí; 19 h, eucaristia, amb el delegat de Pastoral Vocacional i la presència dels seminaristes diocesans, que donaran un testimoni vocacional.

Aniversaris sacerdotals a Olesa de Montserrat. 22 de novembre, 17 h, eucaristia presidida pel bisbe Agustí, amb motiu del 60 anys de prever de Mn. Joan Mata i els 25 de Mn. Esteve Fernández, rector de la parròquia de Santa Maria.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1M 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / SI 118 / Lc 18,35-43]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta.

17. □ Dimarts [2M 6,18-31 / SI 3 / Lc 19,1-10]. Santa Isabel d'Hongria, princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III).

18. ■ Dimecres (□ Barcelona) [2M 7,1-20-31 / SI 16 / Lc 19,11-

28]. Barcelona: dedicació de la Catedral; St. Romà, mr.; St. Aureli, mr.

19. ■ Dijous [1M 2,15-29 / SI 49 / Lc 19,41-44]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. v aC).

20. ■ Divendres [1M 4,36-37.52-59 / SI 1Cr 29,10.11abc.11d-12bc / Lc 19,45-48]. Sants Octavi i Adventor, soldats mrs.; sant Benigne, bisbe i mr. (s. II); santa Silva, vg. i mr. A St. Feliu de Llobregat: Beata Isabel Ferrer i companyes, verges i màrtirs.

21. □ Dissabte [1M 6,1-13 / SI 9 / Lc 20,27-40]. Presentació de santa Maria, verge, al temple; sant Gelasi I, papa (africà, 492-496); sants Honorí, Eutiqui i Esteve, mrs.

22. □ Diumenge vinent, I d'Advent (lit. hores: 2a setm.) [Dn 7,13-14 / SI 92 / Ap 1,5-8 / Jo 18,18,33b-37]. Jesucrist, Rei de tot el món; santa Cecília (o Cília), vg. i mr. romana (s. III), patrona de la música (cantaires, músics i instrumentistes); sants Filemó i Àpia, esposos, deixebles de Pau.

Diumenge XXXIII de durant l'any

▶ Lectura de la profecia de Daniel (Dn 12,1-3)

En aquell temps es presentarà Miquel, comandant dels exèrcits celestials, que vetlla pels fills del teu poble; hi haurà un temps de desgràcies com no se n'havien vist des que existeixen les nacions fins aquell moment. Però en aquell moment serà salvat el teu poble, tots els qui estan inscrits en el llibre. La multitud dels qui dormen a la pols de la terra es desvetllarà, uns per a la vida eterna, altres per a la vergonya d'una reprovació eterna. Els justos resplendiran com la llum del firmament, els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.

▶ Salm responsorial (15)

R. *Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi.*

Senyor, heretat meua i calze meu, / vós m'heu triat la possessió. / Sempre tinc present el Senyor; / amb ell a la dreta, mai no cauré. R.

El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, / fins el meu cor reposa confiat: / no abandonareu la meua vida enmig dels morts / ni deixareu caure a la fossa el qui us estima. R.

M'ensenyareu el camí que duu a la vida: / joia i festa a desdir a la vostra presència; / al vostre costat delícies per sempre. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 10,11-14.18)

Tots els sacerdots oficien diàriament i ofereixen sovint unes víctimes semblants, que mai no poden treure els pecats. Però Jesucrist, després d'oferir-se una sola vegada com a víctima pels pecats, s'ha assegut per sempre a la dreta de Déu, esperant que Déu faci dels seus enemics l'escambell dels seus peus. Amb una sola oblatió ha consagrat del tot i per sempre els qui havien de ser santificats. Un cop Déu ha perdonat els pecats, ja no cal presentar cap més ofrena per obtenir-ne el perdó.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,24-32)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Aquells dies, després d'aquelles desgràcies, el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols que dominen allà dalt trontollaran. Llavors veuran venir el Fill de l'home sobre els núvols amb gran poder i amb gran majestat. Mentrestant enviarà els àngels per reunir els seus elegits, que vindran de tots quatre vents, des dels extrems més llunyans de la terra i del cel. Mireu la figuera i apreneu-ne la lliçó: quan les seves branques es tornen tendres i neixen les fulles sabeu que l'estiu s'acosta. Igualment, quan vosaltres veureu tot això, sapigueu que ell s'acosta, que ja és a les portes. Us dic amb tota veritat que no passarà aquesta generació sense que s'hagi complert tot això. El cel i la terra passaran, però les meves paraules no passaran. Ara, del dia i de l'hora, ningú no en sap res, ni tan sols els àngels ni el Fill; només ho sap el Pare.»

▶ Lectura del profeta Daniel (Dn 12,1-3)

Por aquel tiempo se levantará Miguel, el arcángel que se ocupa de tu pueblo: serán tiempos difíciles, como no los ha habido desde que hubo naciones hasta ahora.

Entonces se salvará tu pueblo: todos los inscritos en el libro.

Muchos de los que duermen en el polvo despertarán: unos para vida eterna, otros para ignominia perpetua.

Los sabios brillarán como el fulgor del firmamento, y los que enseñaron a muchos la justicia, como las estrellas, por toda la eternidad.

▶ Salmo responsorial (15)

R. *Protégeme, Dios mío, que me refugio en ti.*

El Señor es el lote de mi heredad y mi copa; / mi suerte está en tu mano. / Tengo siempre presente al Señor, / con él a mi derecha no vacilaré. R.

Por eso se me alegra el corazón, / se gozan mis entrañas, / y mi carne descansa serena. / Porque no me entregarás a la muerte, / ni dejarás a tu fiel conocer la corrupción. R.

Me enseñarás el sendero de la vida, / me saciarás de gozo en tu presencia, / de alegría perpetua a tu derecha. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 10,11-14.18)

Cualquier otro sacerdote ejerce su ministerio, diariamente, ofreciendo muchas veces los mismos sacrificios, porque de ningún modo pueden borrar los pecados. Pero Cristo ofreció por los pecados, para siempre jamás, un solo sacrificio; está sentado a la derecha de Dios y espera el tiempo que falta hasta que sus enemigos sean puestos como estrado de sus pies. Con una sola ofrenda ha perfeccionado para siempre a los que van siendo consagrados. Donde hay perdón, no hay ofrenda por los pecados.

▶ Lectura del santo Evangelio según San Marcos (Mc 13,24-32)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«En aquellos días, después de esa gran angustia, el sol se hará tinieblas, la luna no dará su resplandor, las estrellas caerán del cielo, los astros se tambalearán.

Entonces verán venir al Hijo del hombre sobre las nubes con gran poder y majestad; enviará a los ángeles para reunir a sus elegidos de los cuatro vientos, de horizonte a horizonte.

Aprended de esta parábola de la higuera: Cuando las ramas se ponen tiernas y brotan las yemas, deducís que el verano está cerca; pues cuando veáis vosotros suceder esto, sabed que él está cerca, a la puerta. Os aseguro que no pasará esta generación antes que todo se cumpla.

El cielo y la tierra pasarán, mis palabras no pasarán, aunque el día y la hora nadie lo sabe, ni los ángeles del cielo ni el Hijo, sólo el Padre.»

COMENTARI

Cal que caiguin molts ídols

El llenguatge apocalíptic (com el de Dn) neix en temps de persecucions quan els creients arrisquen la vida denunciant els crims dels poderosos, perquè senten la necessitat imperiosa d'encoratjar-se els uns als altres a mantenir-se fidels a Déu transformant el món en Regne de justícia i de pau.

El llenguatge apocalíptic és llenguatge grupal: difícil per als de fora però comprensible per als fidels al grup que ha anat creant aquest llenguatge de generació en generació.

En aquell temps de desgràcies com mai, els justos —els inscrits al Llibre— i sobretot els qui en temps de defalliments han conduït el Poble pel bon camí, resplendiran com la llum del firmament i la multitud dels qui dormen —els morts— es desvetllarà uns per a la vida eterna i altres per a la vergonya d'una reprovació eterna.

La Gran Notícia és que la tribulació no té la darrera paraula sinó que *després de la tribulació «el sol s'enfosquirà, la lluna no farà claror, les estrelles aniran caient del cel i els estols celestials trontollaran».*

Jesús reproduceix expressions d'Is 13,10 anunciant la caiguda dels malvats que s'hi han instal·lat «dalt al cel», lloc exclusiu de Déu: *Jo castigaré la depravació del món i els crims dels malvats; posaré fi a l'orgull dels altius, humiliaré l'arrogància dels tirans.* Mentre vivim adorant «ídols» (*sol-lluna-estols*) que equivocadament situem dalt de tot en l'escala de valors, no podem adorar de veritat Crist, el Senyor.

Quan podrem veure el Fill de l'home venint entre els núvols amb gran poder i majestat? Quan amb la força de Déu i el compromís cristià caiguin de la nostra veneració els malvats, altius i tirans que ara com ara dominen el món.

Per preparar-nos degudament a la fi del món, quan haurem de comparèixer davant el Tribunal de Déu, cal viure amb menys curiositats cap a fora (què farà aquell? què diuen els altres?) i actuar més vigilància cap a dins (visc l'estil de les Benaurances?).

Mn. José Luis Arín